

5
 "מי אמר כהו חושי"
 נו באבק דרכים...
 השיר הרוסי שתורגם
 גם על ידי אבא קובץ
 נר, סימן את התקופה האפורה
 של הפוגה לא הפוגה. יום אחד
 פשטו השועלים במקשה, ערכו
 טבח באבטיחים; למחרת פשטו
 במרחב, תפסו שבויים; ובלב
 עששנות אפורה, אך לא שינאה.
 בתמונה הבלתי-מבוזמת מדליק
 חייל סיגריה בפיו של שבוי ער
 כי, מכוסה עיניים, הבטיס הקר
 בי הפך שיגרת, הבנות היוו
 קרנות אור, נקשרו ביוסי ידי
 דות שקשה כיום להגדירם. בי
 סיום התקופה התכנסו הגדודים
 ליום החטיבה ברחובות, שם הור
 פיע דוד ברגוריון, סקר בלית
 אבא קובץ את שלל המלחמה
 שנלקח מיד המצרים בקרבות.

6
 "ליד הבלונדית שלי,
 כמה טוב, כמה טוב לש
 כב..." הארצישראליים
 התמעטו, נפלו, נפצעו,
 הסתננו לעורף. גרעיו הברזל שנש
 אר, למוד עשרות הקרבות, קובץ
 בקורס מס'כפים, למד להתבצר, לי
 הדריך, לקבל על עצמו אחריות לחי
 אדם בקרב, בשובם מן הקורס קיבלו
 לידהם את החומר החדש, למדו
 מפי פקודיהם החדשים שירים פו
 לניים, צרפתיים, בולגריים, תורכיים,
 איטלקיים, מרוקאיים, רק לעתים נפ
 נשו הוטיקים ליד בקבוק קוניאק
 גנוב ועצוב באוהל פירים במשול
 מכוסה בוך, החליפו זכרונות מלכו
 ליים על ימים שחלפו וחברים שהיו.

7
 "היו ימים..." ה'
 ימים הגדולים
 עברו. הפצועים
 השתחררו. הוטי
 קים המעטים ספרו את הימים,
 חיכו לשיחרור, השלוש בא ל
 ארץ, צבא ההגנה פשט את
 דמותו הקרבית, לבש דמות
 חדשה. המדים החלו מבריקים,
 ואתם הסמלים. ביום החטיבה
 השני כבש הגדוד את המקום
 הראשון בתחרויות ספורט,
 זכה לנס החטיבה, העבירו ב
 מיצעד על פני במת ההצדעה,
 אולם המחשבה היתה במקום
 אחר — היא היתה עם קברות
 האחים, אליהם עלו הוטיקים
 מדי פעם, לערוך אזכרות,
 לנחם את ההורים. היתה זאת
 מלאכה בלתי-נעימה. והיתה
 גם הרגשה עצובה שחברים
 כאלה שהלכו שוב לא יהיו.

